

Antidogma - Pénzügyi központ vagy b?nügyi helyszín?

2012 február 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Amikor a múlt század nyolcvanas éveiben Ronald Reagan – nyilván Frankenstein sugallatára – végrehajtotta az amerikai pénzügyi szféra átfogó deregulációját, vagyis lényegében szabadjára engedte a finánc?ke szörnyszülöttjét, mintegy el?re megsejtven döntése fatális következményeit, {...}

{...}azzal a naiv (vagy cinikus?) figyelmeztetéssel párosította azt, hogy „a szabad vállalkozás nem egy vadászengedély”.

Nos hát, ami mostanában a New York-i t?zsdén folyik, az éppen az ellenkez?jét bizonyítja.

„A Wall Street nyugtalanító hajlama a b?nözés iránt”, mint azt Preet Bharara manhattani szövetségi ügyész mondja, olyan mély, amilyen régi: bennfentes kereskedelem, hamis könyvelés, piramis-csalások, illegális korrupciós hálózatok, bizalmas üzleti információk kiszivároztatása, s?t a szervezett b?nözés bizonyított jelenléte. Ráadásul az amerikai t?zsdéfelügyelet (SEC) gyakran a cinkossághoz közeli képtelenséget mutat arra, hogy egy minimális rendet tartson ebben a „keleti bazárban”, amely annál is inkább rászolgált erre az elnevezésre, mert a kétes tranzakciók – ugyancsak az illetékes ügyész szerint – „rokonok között vagy ugyanazon etnikai közösségen belül” zajlanak.

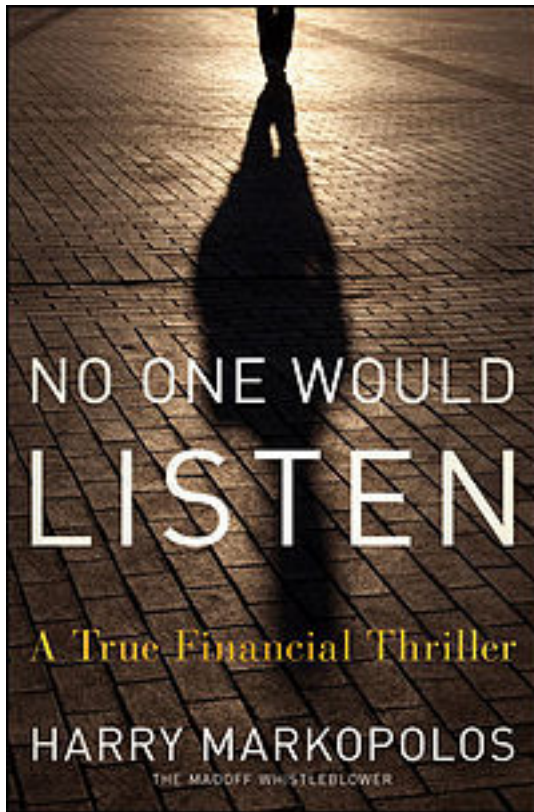

A Wall Streeten dívó fehérgalléros pénzügyi b?nözést célzó nyomozásaihoz az FBI immáron az er?szakos szervezett b?nözés esetében alkalmazott technikákat is igénybe veszi: telefonlehallgatásokat, házkutatásokat, el?zetes letartóztatásokat, büntet? és polgári eljárásokat. Távolról sem biztos azonban, hogy az általános mozgósítás képes lesz megfékezni ezt az igencsak „sajátos” b?nöz?hullámot. Már csak azért sem, mert az FBI „a 14 ezres ügynökállományából csak néhány száz szövetségi nyomozót” tud ráállítani a nagy pénzügyi csalások felderítésére, pedig legalábbis a Madoff-ügyben (Magyar Demokrata, 2009. január 7.) a Cosa- vagy inkább Kosher Nostra-kapcsolat minden kétséget kizáróan bizonyított.

Harry Markolopos pénzügyi csalásokra szakosodott magánnyomozóként mindenki másnál korábban leleplezte a Madoff által kezelt alapítvány „piramisjáték” mivoltát. Figyelmeztetései azonban csaknem egy évtizeden át süket fülekre találtak mind a hatóságok, mind a média, mind pedig a csalhatatlannak kikiáltott t?zsdeguru kés?bbi áldozatai részér?l.

S?t mi több, a saját testi épségét kockáztatta. A The New York Times kérdésére, hogy valóban félténie kellett-e az életét Madofftól és fogdmegjeit?l (sic!), így válaszolt: „Higgyék el, hogy ez nem paranoia a részemr?l... Az FBI-ügynökökhöz hasonlóan én is fegyvert hordtam. Madoff ugyanis nagyon veszélyes játékot ?zött. Amikor az üggyel

megbízott FBI-nyomozóval beszélgettem, azt mondta, hogy ilyen hatalmas pénzek esetén egyesek csúnyán végzik, és nekem nagy szerencsém volt.”

A nyomozását bemutató könyvének már a címe is jelzi, hogy egy nem mindennapi „rémtörténetről” van szó (No One Would Listen: A True Financial Thriller). 2008-ban tehát ilyen léggör uralkodott a Wall Streeten.

Erősen kétséges, hogy a dolgok azóta megváltoztak volna. A SEC jóvoltából legalábbis semmiképpen sem. Éppen ellenkezőleg, a tőzsde felügyeletével megbízott „sóhivatal” tevékenységéről szinte naponta derülnek ki hajmeresztő tények. A Madoff-ügynél maradván: a SEC jogi igazgatója, vagyis az az ember, aki pozíciójánál fogva személyesen felelt a csalás áldozatainak a kártalanításáért, maga is kedvezményezettje volt Madoff ügyleteinek, mintegy kétmillió dollárt zsebelve bebelőjük, és ami legszebb az egészben, a hivatalában sokáig egyáltalán nem reagáltak rá! Holott ez egy vegytiszta érdekkonfliktus, a szövetségi törvények ugyanis természetesen az USA-ban is tiltják, hogy a hivatalnokok olyan ügyekkel foglalkozzanak, amelyekben személyesen is érintettek.

Vajon ez a hanyagság csupán a SEC-alkalmazottak számlájára írható, akiket egy újságíró szerint „teljesen elhüllyített a pornó-honlapok beteges kukkolása munkaidő alatt”? Távolról sem. Ennél van még súlyosabb is.

Tavaly augusztusban Charles Grassley szenátor élesen kikelt a SEC ellen, olyan szervezatként mutatva be, amelyet „azok a pénzügyi gonosztervek uralnak, akiknek a tevékenysége felügyeletével van megbízva”. A kilencvenes évek óta ugyanis a SEC, amelynek elvileg 25 évig kellene megőriznie az archívumait, szisztematikusan megsemmisített mintegy 18 ezer elzáró nyomozati aktát, köztük a nemzetek fölötti fináncoligarchia olyan nagygúniét, mint Madoff, a Lehman Brothers, a Goldman Sachs és hasonlók, vagyis éppen azokat a pénzügyi ragadozókat, akik – a szenátusi jelentés szerint – „a világgazdaságot romba döntő korrupciós és csaláshullámot okozták”.

Az amerikai szenátus igazságügyi bizottságának tagjaként Grassley kihangsúlyozta, hogy a megsemmisített iratok kétségtelenül olyan tényeket tartalmaztak, amelyek lehetővé tették volna a 2008-as pénzügyi válság és a Madoff-csalás megelőzését. A törvénytelen iratmegsemmisítések ügyében folytatott nyomozás alapján annyi mindenesetre már most is bizonyos, hogy mindez valóban megtörtént, és hogy az ominózus iratokban szereplő adatokat a SEC feleltelenül „másodlagosoknak” vagy „érdekteleneknek” tartotta. És hogy ezentúl a SEC vajon képes lesz arra, hogy összeszedje magát? Nem valószínű.

Először is a régi dakota bölcsesség szerint kutyára nem érdemes szalonját bízni. Ráadásul pedig nemcsak hogy

elmaradt a meglehet?sen belterjes állomány kirotálása és áporodott törzsi szellemiségének kipurgálása, de biztos, ami biztos alapon egy „nem létez?”, ámbátor annál befolyásosabb lobbí még a költségvetését is alaposan megkurtította. Márpedig kevesebb pénz kevesebb nyomozást jelent, tehát kevesebb üldözött gonosztev?t, ugyanakkor pedig több lehet?séget az eddigi módszerek folytatására és a zavarosban halászásra.

Nyereségvágyát és élvezeteit tekintve Marx egykor a lumpenproletariátus feltámadását látta a pénzarisztokráciában a burzsoá társadalom csúcsain. Magyarországot most egyfajta pótcselekvésként éppen azok az országok és intézmények egzecíroztatják, amelyek ezt a pénzarisztokráciát nem képesek kordában tartani – egyébként évszázadok óta. Vagy talán nem is akarják...

Gazdag István - demokrata.hu

Ajánló